

Владимир Колев

Онфльор

Сближи ги случаят. Мари шофираше отдавна, но не разбираше нищо от машинариите, скрити под капака на двигателя. И когато есента закъса в околностите на градчето, се почувства наистина объркана. Дълго стоя на безлюдното шосе, преди да се появи първият пикап, който просто я подмина. Вече притъмняваше, кой ще ти спре по това време?... Тогава се сети, че пътят между тополите, стотина метра по-нагоре, водеше до някакъв чифлик. В него живееше около четиридесетгодишен, едър мъжага с големи ръце.

– Здравей... – Имаше спомен, че се казва Жан, но не смееше да се осланя на предположението си. Мъжът я огледа с невярващ поглед – в тая дивотия появата на жена беше малко чудо. И то, според вижданията му на почти отшелник, доста хубаво чудо...

Прескочила тридесетте, Мари беше с поокръглена фигура, но все още имаше какво да покаже на един жаден мъжки поглед. Стана й приятно, но и малко страшничко – в такава самотна вечер, накрай света, можеше да й се случи нещо вълнуващо. Вълнуващо, почти ужасяващо! Има извратени типове, които след като направят... нещо естествено с една самотна млада жена, вземат, че накълцат още изтръпналото й тяло за ... ароматна наденица, например.

От първите му, объркани думи разбра, че няма от какво да се плаши. Оправи колата почти само с докосване, а после несмело й предложи да пийнат кафе. Или нещо друго... Отказа – и кафето, и другото... Но му благодари. По начин, който подсказва, че няма нищо против да се видят пак.

През нощта Жан спа неспокойно, буди се няколко пъти. Накрая не издържа, стана и извади от хладилника бутилката. Въпреки самотията, вече не пиеше много. Доктор Фелисие беше помахал предупредително пръст – бяха се появили някакви, засега невинни бодежи в сърдечната област.

Тук, в чифлика „Онфльор“ беше роден. Тук израсна. Големият свят като че ли малко го плашеше. След годините в казармата даже не се замисли и се върна при познатите хълмове. Войската го научи на две неща. Как се борави с оръжие – знание, без което един мъж не се чувства достатъчно мъж. И как се ходи при фифитата – поизносени момичета, които правят живота поносим.

Преди две години почина майка му. Самотията започна да го затиска в менгемето си. Но ето, че се появи Мари. Ангел от бял, топъл мрамор...

На другия ден отиде до фотоателието. Всъщност, никакви снимки

не му трябваша, но там работеше ТЯ. През целия път си представяше как влиза и свойски поздравява. Мари го посреща с мила усмивка, а после... За после нищо конкретно не си представяше. Но с Мари всичко ще бъде хубаво и само хубаво...

Позна наполовина. От планираното свойско държание не излезе нищо. Оплете се здравата. Но Мари го посрещна наистина мило. А в неделя му отиде на гости в „Онфлър“.

Впечатли я небето с бързо бягащите облаци. Под него – разкошна златна есен. Язди за пръв път в живота си. Кобилата беше просто мързелива, това даде кураж на Мари. Падна голям смях и с каламбура – Мари язди Мари...

Поради стеснителността и ограничения си опит с жените, Жан не беше чак толкова настойчив... И този път Мари съумя да покаже, че не е от ония, фифитата...

Прибра се, порозовяла от чистия въздух. Влезе в хола и се разрови сред албумите с репродукции. Ръцете ѝ сами намериха Рокуел Кент – „Сали на кон“. Същото тръпно небе и усещане за безкрайно красиво природно буйство. Наистина, момичето от картината беше с фигура на манекен, но какво от това?...

В малкото градче клюките се разнасят бързо. Господин Мозе не изпита никаква ревност, когато разбра за посещенията на Мари в чифлика. Връзката със стара мома крие риск. А с омъжена жена винаги можеш да се разбереш. Мари беше добър фотограф, нямаше желание да се разделя с нея.

При следващото посещение Мари отстъпи пред неловката настойчивост на Жан. Ако продължеше да се дърпа, рискуваше да заприлича на префърцунена монахиня.

Но дойде късната есен и тя видя едно друго небе. Мрачно и навъсенно. Наби ѝ се в очи мизерията на „Онфлър“. Въпреки аргументите ѝ, Жан виждаше бъдещето им тук и само тук. Отношенията им позастинаха в състояние на безтегловност.

Преди година, когато светът започна да потъмнява, Жан сънува кошмарен сън. Даде си сметка, че ако изчезне от света, цялата вселена от красота върху тези хълмове ще бъде разсипана. Направи завещание, в което в случай на внезапна смърт даряваше всичко на фондация „Небесен блян“, към която семейството му бе съпричастно по традиция.

После забрави за завещанието. Макар и малко тромаво, отношенията му с Мари вървяха. Вярваше, че един ден все пак ще я види в „Онфлър“ за постоянно.

Пътуването до Париж беше поизмислено – за Мари уж роднинско задължение, а за Жан – добра възможност да се проветри от еднообразната красота на чифлика. Но големият град ги притесни. На моменти Жан усещаше познатия бодеж, ала не искаше да безпокои Мари за дреболии.

Така, вървейки по улиците, минаха край сградата на лотарията. Днес беше месечното теглене. Защо да не си опитат късмета? Жан взе по един билет и пожела на Мари най-голямата печалба да се завърти покрай нея. Не предполагаше колко е близо до истината...

Когато влязоха в огромната зала, предстоеше тегленето на печалбата от триста хиляди. Жан си представи какво би станало, ако му се паднат. Нов трактор, от ония, универсалните. И още сума ти хубави неща. „Онфльор“ би придобил вид, който би накарал Мари да забрави колебанята си. А ако...

Даже не повярва на очите си. На таблото излязоха неговия сериен номер и неговите цифрички, до последната... В необходимата последователност... Не може да бъде... Подът на залата започна някак странно да се надига. Ударът в него беше по-скоро замайващ. Обади се пак познатата болестка...

Мари стоеше встрани и не видя падането му. Други се струпаха около него. Някой го напръска с вода, друг услужливо му удари шамар – не от лошо чувство, а за да дойде на себе си. Появи се и лекар.

След двадесетина минути, вече посъзвел се, но с все още замаяна глава, стискайки здраво билета, Жан отиде на гишето за оформянето на чека. Чиновничката пое билета, набра номера му в компютъра, дълго се взира в екрана. Върна билета.

– Съжалявам господине! Този билет не печели нищо... – Каза го студено. Усойница!

Как така нищо? Няма преди половин час на таблото излязоха... серия и цифри, които... Боже! Жесток е светът ти! Кой успя да подмени билета? – Ясно е кой – този, който ще дойде да си вземе хилядарките! Ходи докажи, че...

Отново се обади познатото пробуждане. Подът пак се навдигна. Но Мари, милата Мари беше до него...

Стояха самотни, объркани, с усещането, че всички ги гледат с насмешка. Мислеха да си тръгнат, но предстоеше да се тегли печалбата от три милиона.

Не може да бъде! Господи, защо казах, че светът ти е жесток?!... Три милиона!

Този път Мари беше подготвена. Жан приседна до стената, толкова, колкото да отmine болeжката. Не изпусна билета. А чиновничката на гишето, след като нанесе данните в компютъра, поиска личната карта, за да издаде поименен чек. И му честити. Мила жена!

Три милиона – записано и с цифри, и с думи. Няма грешка! „Онфлър“ изплува в съзнанието му обвит в синкаворозова мъгла. Усети пак познатото пробуждане.

Линейката затъна в задръстване. Въпреки старанието на лекаря, пациентът издъхна на път за болницата. Когато пристигнаха, беше минал половин час – нямаше смисъл да го вкарват в реанимацията. Оформиха само смъртния акт.

Градчето жужеше. Такива завързани истории тук не се случваха всеки ден. Имаше интрига и около „Онфлър“. Не е кой-знае какво, но струва пари. Някой спомена, че глупакът бил направил завещание към тия тарикати, отците от „Небесен блян“. Жалко за Мари, май ще си остане с пръст в устата...

Дали ще дойде на погребението, облечена в черно?

Появи се, облечена в сиво. На службата застана далеч от ковчега. Черните очила криеха очите ѝ.

Отците се представиха достойно. Получи се... бленувано погребение. Паметникът, който поставиха след време, представляваше охранено ангелче – от бял, топъл мрамор.

След месеци, в парижката психиатрична клиника „Сен Клу“ настана пациент с хроничен алкохолен делириум. Птичето беше кацало на рамото му – наскоро беше спечелил триста хиляди от лотарията. А лототеше срещу лошия си шанс. Бълнуваше за милиони! И непрекъснато се биеше по главата...

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: Има такова име – Онфлър. Мислено заселих в него Жан. Мари се появи, защото трябваше да се появи. Другото, което им се случи, просто можеше да им се случи.

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11889>]